

Sygn. akt III AUa 691/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Horbulewicz
Sędziowie:	SSA Magdalena Budzyńska - Górecka SSA Maciej Piankowski (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2012 r. w Gdańsku

sprawy M. Z. (1)

z udziałem (...) Spółka z o.o. z siedzibą w G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o ubezpieczenie i przeniesienie odpowiedzialności za składki

na skutek apelacji M. Z. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 lutego 2012 r., sygn. akt VIII U 22/11

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 691/12

UZASADNIENIE

Ubezpieczony M. Z. (2) odwołał się od trzech decyzji pozwanego organu rentowego – Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.:

a) z dnia 17.11.2005 r., którą stwierdzono, że ubezpieczony jako prezes zarządu jest odpowiedzialny za zobowiązania(...) sp. z o.o. z tytułu nieopłaconych składek, za okres od maja 2000 r. do października 2005 r., w łącznej kwocie 144.043,98 zł;

b) z dnia 06.11.2008 r., którą zmieniono decyzję z dnia 17.11.2005 r. w ten sposób, iż stwierdzono, że ubezpieczony jest zobowiązany do zapłaty kwoty 4.948,88 zł wraz z odsetkami do dnia zapłaty z tytułu nieopłaconych składek na Fundusz Ubezpieczenia Społecznego, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od maja 2000 r. do października 2000 r. W uzasadnieniu decyzji podano, że

decyzją nr (...) z dnia 17.11.2005 r. określono wysokość zobowiązań ubezpieczonego, jako członka zarządu (...)Spółka z o.o., z tytułu nieopłaconych składek obejmujące zaległości za okres od maja 2000 r. do października 2005 r., których wysokość w kwocie 144.043,98 zł obliczono na dzień 16.11.2005 r. W dniu 28.12.2007 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku wydał wyrok w sprawie ubezpieczonego o przeniesienie odpowiedzialności na członka zarządu za zobowiązania spółki, przy udziale zainteresowanego: (...)Sp. z o.o. W wyroku Sąd wskazał, że ubezpieczony nie ponosi odpowiedzialności z tytułu niezapłacenia składek w okresie od listopada 2005 r. do kwietnia 2006 r. z uwagi na fakt, iż w tym okresie nie sprawował on funkcji prezesa zarządu(...)Sp. z o.o. W dniu 17.09.2008 r. płatnik złożył odwołanie od decyzji z dnia 17.11.2005 r, którą ubezpieczony odebrał 16.09.2008 r. W odwołaniu M. Z. (2)powołał się na wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 28.12.2007 r. W wyroku tym Sąd Okręgowy zważył, że w dniu 24.10.2000 r. została płatnikowi skutecznie wypowiedziana umowa o pracę. Sąd uznał za wiarygodne dokumenty przedstawione przez płatnika, z których wynika, że został on prezesem zarządu spółki (...)w sierpniu 1999 r. Sąd zważył w związku z tym, że M. Z. (2)pozostawał członkiem zarządu(...)Sp. z o.o. do dnia rozwiązania umowy o pracę tj. do 24.10.2000 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął zgodnie z wyżej wymienionym wyrokiem, że z dniem 24.10.2000 r. ustało członkostwo M. Z. (2)w zarządzie(...)Sp. z o.o., a w związku z tym nie ponosi on odpowiedzialności za zobowiązania spółki powstałych w okresie od listopada 2000 r. do października 2005 r. Wobec powyższego pozwany stwierdził, że ubezpieczony jest zobowiązany do zapłaty kwoty 4.948,48 zł plus odsetek do dnia zapłaty. To jest kwoty zadłużenia powstałej w okresie od maja 2000 r. do października 2000 r., kiedy ubezpieczony był członkiem zarządu(...)Sp. z o.o. Podstawą odpowiedzialności jest art. 116 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej;

c) z dnia 28.02.2011 r., którą stwierdzono, że ubezpieczony – jako pracownik u płatnika(...)Sp. z o.o. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu od dnia 04.08.1999 r. do dnia 24.10.2000 r. W uzasadnieniu decyzji podano, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Wg art. 13 pkt 1 w/wym. ustawy obowiązek ubezpieczenia powstaje z dniem nawiązania stosunku pracy, a wygasa z dniem jego ustania. Z dokumentacji ZUS wynika, że ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w firmie(...)Sp. z o.o. z dniem 04.08.1999 r. W Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS nie zidentyfikowano wyrejestrowania z ubezpieczeń M. Z. (1). W trakcie toczącego się postępowania sądowego dotyczącego przeniesienia odpowiedzialności za zobowiązania spółki na M. Z. (1)dokonano ustaleń w zakresie stosunku pracy łączącego ubezpieczonego z płatnikiem (...)Sp. z o.o. Sąd Okręgowy w Gdańsku w wyroku z dnia 28.12.2007 r. (sygn. akt VIII U 7692/07) wskazał, że ubezpieczony został zatrudniony w firmie (...)Sp. z o.o. od dnia 04.08.1999 r. na podstawie umowy o pracę w wymiarze pełnego etatu zawartej na czas określony do dnia 04.08.2002 r. Umowa dotyczyła wykonywania obowiązków prezesa zarządu(...)Sp. z o.o. Sąd Okręgowy ustalił, że z dniem 24.10.2000 r. umowa o pracę z ubezpieczonym została rozwiązana z powodu nie wywiązywania się przez niego z obowiązków nałożonych przez radę nadzorczą spółki. Powyższe okoliczności dają podstawę do uznania, że ubezpieczony był pracownikiem firmy (...)Sp. z o.o. od dnia 04.08.1999 r. do dnia 24.10.2000 r. W myśl art. 38 ust. 2 i art. 47 ust. 3-3b ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych płatnik składek:(...)Sp. z o.o. jest zobowiązany do sporządzenia dokumentu wyrejestrowującego ubezpieczonego z ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od dnia 25.10.2000 r. oraz do sporządzenia korekt raportów imiennych rozliczających składki w/wym. osoby. W przypadku stwierdzenia braku prawidłowych dokumentów ZUS sporządzi wymagane dokumenty „z urzędu” zgodnie z art. 48b w/wym. Ustawy.

Kwestionując decyzję z dnia 17.11.2005 r. ubezpieczony wniósł o jej uchylenie, a ponadto o przywrócenie terminu do jej zaskarżenia podając, że otrzymał ją w dniu 16.09.2008 r.

Kwestionując decyzję z dnia 06.11.2008 r. ubezpieczony zarzucił, że nie ujęto w uzasadnieniu tej decyzji dwu innych decyzji ZUS (z dnia 07.06.2008 r. oraz z dnia 29.08.2006 r., od których się również odwołał). Zarzucił, że pozwany już raz zmienił decyzję z dnia 07.06.2006 r., w której oznaczono okres zobowiązania składkowego od maja 2000 r. do kwietnia 2006 r. i po wydaniu tej decyzji została wydana nowa decyzja z dnia 29.08.2006 r., która zmieniła daty zobowiązania na okres od listopada 2005 r. do kwietnia 2006 r., która została zaskarżona i wydano wyrok.

Kwestionując decyzję z dnia 28.02.2011 r. ubezpieczony zaprzeczył istnieniu stosunku ubezpieczeniowego po maju 2000 r., gdyż po tym czasie nie istniał tytuł do objęcia go obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi. Ubezpieczony domagał się zmiany decyzji z dnia „3 września 2010 r.” poprzez ustalenie, że po 01.06.2000 r. nie podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu stosunku pracy zawartego z firmą(...)sp. z o.o. w G.. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony twierdził, że po maju 2000 r. firma będąca pracodawcą faktycznie już nie działała, a ubezpieczony nie świadczył w niej pracy, co oznacza, że obowiązek ubezpieczeniowy ustał wcześniej niż to utrzymuje organ rentowy.

Pozwany wniósł o oddalenie wszystkich odwołań.

W odpowiedzi na odwołanie od decyzji z dnia 17.11.2005 r. pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od tej decyzji i wskazał, że w jego aktach znajduje się dowód doręczenia zaskarżonej decyzji zastępczo, bowiem pomimo dwukrotnego awizowania przesyłki przez urząd pocztowy ubezpieczony jej nie odebrał. Decyzja była kierowana na aktualny adres zamieszkania, tj. taki, który został podany w odwołaniu. Dodatkowo pozwany wskazał, iż analizując ponownie stan faktyczny w sprawie, opierając się na ustaleniach Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie sygn. akt VIII U 7692/07, zakończonej wyrokiem z dnia 28.12.2007 r., wydał z urzędu w dniu 06.11.2008 r. decyzję zmieniającą decyzję z dnia 17.11.2005 r., stwierdzając, że ubezpieczony odpowiada za zobowiązania(...)Sp. z o.o. z tytułu nieopłaconych składek, za okres od maja 2000 r. do października 2000 r., tj. za okres pełnienia funkcji członka zarządu.

W zakresie odwołania od decyzji z dnia 06.11.2008 r. pozwany podtrzymał argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Odnosząc się do odwołania od decyzji z dnia 28.02.2011 r. pozwany oświadczył, że zaskarżoną decyzją stwierdził, że ubezpieczony od 04.08.1999 r. do 24.10.2000 r. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako pracownik (...)sp. z o.o. z/s w G. uznając, że zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych od 25.10.2000 r. było czynnością nieważną złożoną dokonaną w celu obejścia prawa (art. 58 k.c.), dla uzyskania pełnej ochrony systemu ubezpieczeń społecznych. W trakcie prowadzonego postępowania sądowego w sprawie VIII U 22/11 ujawniono, że(...)sp. z o.o. nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej. Analiza stanu faktycznego, w tym analiza zeznań ubezpieczonego oraz świadków w sprawie VIII U 22/11 złożonych na okoliczność świadczenia pracy prowadzi do wniosku, że ubezpieczony nie wykonywał pracy w ramach stosunku, bez nadzoru i podporządkowania bezpośredniego zwierzchnika (pracodawcy). Ubezpieczony nie miał wyznaczonych zadań jako prezes zarządu z uwagi na to, że spółka po dniu 24.10.2000 r. nie prowadziła żadnej działalności, a zatem umowa o pracę z dnia 04.08.1999 r. nie była realizowana. Ponadto wnioskodawcy nie było wypłacane wynagrodzenie, co jest istotnym elementem stosunku pracy wg art. 22 k.p.

Postanowieniem z dnia 22.04.2009 r. Sąd Okręgowy „nie uwzględnił wniosku” ubezpieczonego o przywrócenie terminu do złożenia odwołania od decyzji z dnia 17.11.2005 r. (k. 29).

Sprawy z odwołań od decyzji z dnia 28.02.2011 r. oraz z dnia 06.11.2008 r. Sąd Okręgowy połączył celem wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia (k. 144).

Wyrokiem z dnia 15.02.2012 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania od decyzji z dnia 06.11.2008 r. oraz z dnia 28.02.2011 r.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach.

W dniu 08.07.1999 r. zawarta została w formie aktu notarialnego umowa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą(...) z siedzibą w G.przy ul. (...).

W dniu 30.07.1999 r. spółka została wpisana do Rejestru Handlowego H/B Nr (...) Sądu Rejonowego w Gdańsku.

W skład zarządu spółki jako prezes został powołany ubezpieczony - M. Z. (1), uprawniony jednoosobowo do składania oświadczeń woli i występowania w imieniu spółki.

Spółka nie została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego pomimo upływu terminu - w dniu 31.12.2003 r. - na dokonanie tej czynności.

Ubezpieczony w dniu 04.08.1999 r. zawarł ze spółką z o.o. Grupa 2000 umowę o pracę w wymiarze pełnego etatu, na czas określony do dnia 04.08.2002 r. Rodzajem umówionej pracy było wykonywanie obowiązków prezesa zarządu spółki z o.o. Grupa 2000.

Z dniem 04.08.1999 r. płatnik składek zgłosił ubezpiezonego do ubezpieczeń społecznych, wypełniając w dniu 06.08.1999 r. druk zgłoszenia.

Z dniem 24.10.2000 r. umowa o pracę z ubezpieczonym została rozwiązana z powodu niewywiązywania się przez niego z obowiązków nałożonych przez radę nadzorczą spółki.

Z dniem 04.02.2002 r. ubezpieczony złożył rezygnację z funkcji prezesa zarządu(...)spółki z o.o.

(...)sp. z o.o. z siedzibą w G. od maja 2000 r. do października 2000 r. zatrudniała trzech pracowników: R.J. na stanowisku asystenta prezesa zarządu spółki, K. P. w charakterze księgowej oraz M. Z. (1) jako prezesa zarządu spółki, których zgłosiła do ubezpieczeń społecznych.

W raportach imiennych za wskazany okres spółka, jako płatnik składek, wskazała następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne ubezpieczonych: R. J. za miesiące maj - czerwiec, sierpień - październik 2000 r. w kwocie 1.170 zł, K. P. za miesiące maj - czerwiec, sierpień - października 2000 r. w kwocie 650 zł oraz M. Z. (1) za miesiące maj - czerwiec, sierpień - października 2000 r. w kwocie 1.800 zł. W kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS nie zidentyfikowano dokumentów rozliczeniowych za lipiec 2000 r., dokonano przypisu składek z urzędu na podstawie czerwca 2000 r. Płatnik składał natomiast dokumenty rozliczeniowe za miesiące maj - czerwiec, sierpień - październik 2000 roku.

Po rozliczeniu konta płatnika składek na dzień 07.05.2009 r., za okres od maja 2000 r. do października 2000 r., należność główna wynosi 3.869,63 zł. Do należności powyższej pozwany w zaskarżonej decyzji z dnia 06.11.2008 r. doliczył odsetki i łączna kwota z tytułu nieopłaconych składek wraz z odsetkami wynosi kwotę 4.948,88 zł.

Egzekucja wobec spółki okazała się bezskuteczna. Spółka nie posiada ruchomości, nieruchomości. Pismem z dnia 28.12.2004 r. Bank (...) S.A. I/O G. poinformował ZUS, iż wypowiedział umowę o prowadzenie rachunku bankowego na rzecz spółki, odsyłając równocześnie oryginały zawiadomień o zajęciu prawa majątkowego stanowiącego wierzytelność z rachunku bankowego.

Ubezpieczony nie złożył wniosku o ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania układowego oraz nie wskazał mienia spółki umożliwiającego zaspokojenie zaległości spółki.

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów złożonych przez strony do akt sprawy, w tym akt ubezpieczeniowych, których autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, a jednocześnie nie wzbudziła uzasadnionych wątpliwości tego Sądu.

Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły również dokumenty zgromadzone w aktach sprawy o sygn. VIII U 7692/07 oraz zeznania świadków R. J. i K. P., które były logiczne, spójne i razem z materiałem zgromadzonym w aktach sprawy stanowiły zwartą i logiczną całość.

Sąd Okręgowy zważył, że odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie.

Analizując kwestię odpowiedzialności członka zarządu spółki Sąd Okręgowy przywołał treść art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 205, poz. 1585 ze zm.), zgodnie z którym, do należności z tytułu składek stosuje się odpowiednio przepis art. 116 ustawy z dnia 29.08.1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r., nr 8, poz. 60 ze zm.).

Art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej stanowi, że za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu:

1) nie wykazał że:

a) we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości albo wszczęto postępowanie układowe albo

b) niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło bez jego winy,

2) nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części.

Zawarte w treści art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej przesłanki odpowiedzialności osoby trzeciej za zaległości składkowe spółki z o.o. wymagają stwierdzenia przez ZUS, że nie nastąpiło dobrowolne wykonanie zobowiązania, co prowadzi do konieczności jego przymusowej realizacji i jednoczesnego ustalenia przez organ ubezpieczeniowy, że przymusowa realizacja zobowiązania podatkowego w stosunku do płatnika składek (spółki) nie daje gwarancji całego wykonania zobowiązania i zachodzi konieczność orzeczenia o odpowiedzialności również osoby trzeciej.

Odpowiedzialność członków zarządu spółki kapitałowej z uwagi na swoją szczególną funkcję traktowana jest jako ostateczne zabezpieczenie roszczeń wierzycieli publicznoprawnych przeciwko spółce. Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego zaprezentowane w uzasadnieniu uchwały z dnia 08.12.2008 r., II FPS 6/08, że odpowiedzialność na zasadach zawartych w Ordynacji ma odmienny charakter niż odpowiedzialność członków zarządu wprowadzona na gruncie prawa handlowego. Konstrukcja odpowiedzialności z art. 116 Ordynacji podatkowej nie pozostawia wątpliwości, że wierzyciele nie mają prawa zaspokoić się z majątku członków zarządu w sytuacji, gdy jest to możliwe z majątku spółki.

Odpowiedzialność członka zarządu wzmacnia powstającą z mocy prawa odpowiedzialność płatnika. Organ ubezpieczeniowy może orzekać i egzekwować odpowiedzialność osób trzecich za zobowiązania z tytułu składek dopiero po wyczerpaniu środków prawnych służących do wykonania świadczenia przez dłużnika. Odpowiedzialność członka zarządu spółki z o.o. - osoby trzeciej nie ma zatem charakteru odpowiedzialności samodzielnej, lecz jest odpowiedzialnością o charakterze subsydiarnym. Osoba trzecia odpowiada solidarnie ze spółką, niemniej jednak pociągana jest ona do odpowiedzialności dopiero w dalszej kolejności, zastosowane przez ustawodawcę rozwiązanie spełnia bowiem w głównej mierze funkcje gwarancyjne.

W myśl § 2 ww. art. 116 Ordynacji podatkowej, odpowiedzialność członków zarządu, określona w § 1, obejmuje zaległości podatkowe (należności z tytułu składek) z tytułu zobowiązań, które powstały w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu. Stosownie do treści § 4, przepisy § 1-3 stosuje się również do byłego członka zarządu oraz byłego pełnomocnika lub współnika spółki w organizacji.

Podmiotami odpowiedzialnymi solidarnie za zaległości podatkowe oraz należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne spółki z o.o. w organizacji, spółki akcyjnej, spółki akcyjnej w organizacji są członkowie jej zarządu. Zakresem przedmiotowym odpowiedzialności omawianej kategorii osób trzecich objęte są: zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, które powstały w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu, podatki niepobrane oraz pobrane, a niewpłacone przez płatników lub inkasentów, odsetki za zwłokę od zaległości podatkowych, niezwrócone w terminie zaliczki naliczonego podatku od towarów i usług, a także ich oprocentowanie i koszty postępowania egzekucyjnego.

Przesłankami orzekania o odpowiedzialności tych podmiotów są:

a) powstanie zobowiązania w czasie pełnienia przez osobę trzecią funkcji członka zarządu spółki,

b) bezskuteczność egzekucji w stosunku do spółki w całości lub części,

c) niewykazanie przez członka zarządu, że złożono we właściwym czasie wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe albo wykazanie braku winy (jakiegokolwiek) w niepodjęciu działań w tym kierunku,

d) niewskazanie przez członka zarządu mienia spółki umożliwiającego zaspokojenie znacznej części zaległości podatkowych spółki.

Zdaniem Sądu Okręgowego należało rozważyć kwestię, czy ubezpieczony był członkiem zarządu (...)sp. z o.o. w spornym okresie (od maja 2000 r. do października 2000 r.). Przepis art. 116 § 2 Ordynacji podatkowej ogranicza bowiem odpowiedzialność członków zarządów spółek za ich (spółek) zaległości podatkowe do okresu pełnienia przez nich obowiązków członków zarządu.

Status członka zarządu osoba fizyczna uzyskuje z chwilą podjęcia przez współników uchwały o jej powołaniu do zarządu. Członków zarządu ustanawiają współnicy uchwałą, jeżeli umowa spółki nie stanowi inaczej. Ponadto mogą oni być uchwałą współników w każdej chwili odwołani, chyba że umowa spółki zawiera inne postanowienia w tej mierze.

Zatem mandat członka zarządu może wygasnąć w trakcie jego kadencji przez rezygnację z pełnionej funkcji albo odwołanie ze składu zarządu w każdym czasie uchwałą współników. Miarodajną chwilą dla oceny rezygnacji jest złożenie oświadczenia woli, które powinno być złożone radzie nadzorczej (art. 61 k.c.). W przypadku odwołania decyduje chwila oznaczona w uchwale współników.

Zatem, ścisłe ograniczenie odpowiedzialności na podstawie art. 116 Ordynacji podatkowej do osób legitymujących się jako członkowie zarządu wpisem do rejestru jest nieprawidłowe, gdyż wpis członka zarządu do rejestru ma, co do zasady, jedynie deklaratoryjny charakter i nie może stanowić jedynie przesłanki przypisania odpowiedzialności z art. 116 Ordynacji podatkowej. Charakter konstytutywny mają bowiem jedynie wpisy, które stanowią konieczną przesłankę wywołania skutku materialnoprawnego. Wpis zmiany członków zarządu spółki nie ma natomiast takiego charakteru, gdyż skutek materialnoprawny w postaci powstania i ustania stosunku członkostwa w zarządzie spółki następuje w drodze wyboru i rezygnacji lub odwołania niezależnie od tego, czy zostało ono ujawnione poprzez wpis do rejestru, czy też nie.

Niewątpliwie (...)sp. z o.o., jako płatnik składek, nie zrealizowała ustawowego obowiązku opłacania składek, z którego to tytułu powstało określone zadłużenie na koncie płatnika.

Sąd Okręgowy stwierdził, że ubezpieczony ponosi odpowiedzialność z tytułu nieopłacenia składek na ubezpieczenia społeczne od maja 2000 r. do października 2000 r. z uwagi na fakt, iż w tym okresie sprawował funkcję prezesa zarządu spółki.

Jak wynika z przedłożonych przez ubezpieczonego dokumentów w sprawie o sygn. akt VIII U 7692/07, został on prezesem zarządu spółki z momentem jej zawiązania, uprawnionym jednoosobowo do składania oświadczeń woli i występowania w imieniu spółki. Natomiast w dniu 04.08.1999 r. ubezpieczony zawarł ze spółką z o.o. (...) umowę o pracę w wymiarze pełnego etatu, na czas określony do dnia 04.08.2002 r. Z dniem 24.10.2000 r. została ubezpieczonemu wypowiedziana umowa o pracę. Formalności związane z odwołaniem go z funkcji prezesa zarządu nie zostały dopełnione z uwagi na zaniedbanie rady nadzorczej spółki. Z tym dniem ustało członkostwo ubezpieczonego w zarządzie spółki.

W takich okolicznościach, w ocenie Sądu Okręgowego, zaistniały przesłanki umożliwiające ZUS przeniesienie na ubezpieczonego odpowiedzialności za zobowiązania spółki za okres od maja 2000 r. do października 2000 r. Zgodnie z treścią art. 116 § 2 Ordynacji podatkowej, odpowiedzialność członków zarządu, określona w § 1, obejmuje zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, które powstały w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu. Odpowiedzialność osoby trzeciej, o której mowa w art. 116 § 2 Ordynacji podatkowej, nie może być skierowana

wobec takiej osoby, która ani faktycznie nie pełniła obowiązków członka zarządu spółki, ani też nie miała możliwości pełnienia takich obowiązków w okresie, w którym powstały zaległości spółki. Negatywne konsekwencje związane z przeniesieniem odpowiedzialności z płatnika składek na osobę trzecią nie mogą dotyczyć w przypadku członków zarządów spółek osób, które nie miały w istocie żadnego wpływu na bieg spraw spółki w czasie powstania zaległości (por. wyrok NSA w Warszawie z dnia 18.11.2005 r., I FSK 257/05, LEX nr 187895).

Sąd Okręgowy stwierdził, że nieuprawnionym byłoby uznanie, że spółka w okresie maj - październik 2000 r. nie prowadziła działalności. Spółka w tym okresie zatrudniała trzech pracowników, w tym ubezpieczonego, posiadała siedzibę. Spółka jako płatnik składek składała dokumenty rozliczeniowe za miesiące maj - czerwiec, sierpień - październik 2000 r. Sąd ten stwierdził, że w okresie maj - październik 2000 r. ubezpieczony był prezesem spółki.

Świadek K. P. zeznała, że ubezpieczony świadczył pracę. Natomiast świadek R. J. zeznała, że ubezpieczony rzadko przebywał w biurze, być może był wtedy chory. Świadek J. nie wykazała wiedzy, czy ubezpieczony rzeczywiście w spornym okresie chorował, zeznała, że bywał w biurze. Ubezpieczony żadnym dowodem nie wykazał, że nie pełnił obowiązków członka zarządu spółki w spornym okresie, ani też nie miał możliwości pełnienia takich obowiązków w okresie, w którym powstały zaległości spółki.

Ubezpieczony twierdził (k. 23-25), że pozbawiony był możliwości skutecznego działania z powodu wypadku i niezdolności do pracy z tym związanej, następnie faktycznego zamknięcia spółki. Jednakże, na potwierdzenie swoich twierdzeń, ubezpieczony nie przedłożył żadnego dowodu.

W odniesieniu do zarzutów ubezpieczonego (pismo - k. 23 - 25), Sąd Okręgowy wyjaśnił, że w sprawie nie zachodzą okoliczności wyłączające jego winę za niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania układowego. Żadnych twierdzeń ubezpieczony w tym zakresie nie zgłaszał ani nie powoływał dowodów na tę okoliczność. Niespornym jest, że ubezpieczony takich wniosków nie złożył. Nadto, ubezpieczony nie wskazał mienia spółki umożliwiającego zaspokojenie znacznej części zaległości spółki. Ubezpieczony powoływał się na ustalenia Sądu Okręgowego w sprawie o sygn. akt VIII U 7692/07. Jednakże Sąd w powyższej sprawie rozpatrywał okres zadłużenia spółki z tytułu nieopłaconych składek od listopada 2005 r. do kwietnia 2006 r. Ubezpieczony nie wykazał istnienia żadnej z przesłanek określonych w art. 116 Ordynacji Podatkowej, uwalniających go od odpowiedzialności za zobowiązania spółki.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał decyzję pozwanego z 06.11.2008 r. za słuszną.

Stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Ponadto, przepisy art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 tej ustawy wprowadzają obowiązek, w odniesieniu do pracowników, ubezpieczenia chorobowego i wypadkowego. Zgodnie z treścią art. 13 pkt 1 ustawy, obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w okresach: pracownicy - od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania stosunku pracy.

Jak wynika z treści art. 8 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, czyli zatrudnioną przez pracodawcę. Przyjęcie, że dochodzi do powstania stosunku pracy, niezależnie od tego, czy pracownik do pracy przystąpi, obalone jest przez ustalenie, że pomimo zawarcia umowy nie nastąpiło zatrudnienie pracownika.

Jak zostało ustalone, w okresie maj - październik 2000 r. (...)sp. z o.o. zatrudniała trzech pracowników, w tym ubezpieczonego od 04.08.1999 r. do 24.10.2000 r. Świadek K. P. zeznała stanowczo, że ubezpieczony świadczył pracę. Natomiast świadek R. J. zeznała, że ubezpieczony rzadko przebywał w biurze, być może był wtedy chory. Świadek J. nie wykazała wiedzy, czy ubezpieczony rzeczywiście w spornym okresie chorował, zeznała, że bywał w biurze. Ubezpieczony żadnym dowodem nie wykazał, aby nie pełnił obowiązków członka zarządu spółki w spornym okresie.

Sąd Okręgowy uznał zatem, że decyzja organu rentowego z dnia 28.02.2011 r. jest prawidłowa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i powołanych przepisów, orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł ubezpieczony M. Z. (2), który zaskarżył w całości wyrok Sądu Okręgowego zarzucając nieważność postępowania wyrażającą się tym, że meritum sporu wszczętego wskutek odwołania od decyzji zmieniającej organu rentowego z dnia 06.11.2008 r. zostało już uprzednio rozstrzygnięte na mocy innego, prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego, tj. wyroku z dnia 28.12.2008 r., sygn. VIII U 7692/07; ponadto zarzucił nieważność postępowania polegająca na tym, że ubezpieczony nie miał możliwości obrony swoich racji w zakresie odwołania z dnia 30.04.2011 r. (od decyzji z dnia 28.02.2011 r. w przedmiocie ustalenia okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym), albowiem nie został wezwany na rozprawę w dniu 15.02.2012 r.

Ubezpieczony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, zniesienie postępowania w całości i przekazanie sprawy do Sądu I instancji, celem ponownego rozpatrzenia, zasądzenie od organu rentowego na rzecz „ubezpieczonej” kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, w wysokości uwzględniającej wkład pracy pełnomocnika oraz wysoki stopień komplikacji sprawy.

Uzasadniając apelację ubezpieczony podał, że ustalenie odpowiedzialności ubezpieczonego za zobowiązania (...) sp. z o.o. był przedmiotem czterech kolejno wydawanych decyzji organu rentowego: decyzji z dnia 17.11.2005 r. (k. 13/tom I akt ZUS), zobowiązującej ubezpieczonego do zapłaty kwoty 99.668,58 zł tytułem składek za okres od maja 2000 r. do października 2005 r. - decyzja ta nie została zaskarżona przez stronę, albowiem nie została jej doręczona w sposób faktyczny (tylko tzw. zastępczy, ze skutkami prawnymi tegoż), decyzji z dnia 07.06.2006 r. zobowiązującej ubezpieczonego do zapłaty kwoty 109.092,66 zł tytułem składek za okres od maja 2000 r. do kwietnia 2006 r.; (wbrew nazwie była to tzw. decyzja zmieniająca poprzednio wydaną decyzję z dnia 17.11.2005 r., gdyż przedłużała okres objęty „przypisana” odpowiedzialnością oraz kwotę składek), decyzji z dnia 29.08.2006 r., zmieniającej decyzję z dnia 07.06.2006 r. poprzez przypisanie do zapłaty tylko kwoty 9.424,08 zł, za okres od listopada 2005 r. do kwietnia 2006 r. Od decyzji tej strona skutecznie odwołała się w dniu 10.10.2006 r., uzyskując korzystne dla siebie rozstrzygnięcie w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 28.12.2008 r., sygn. VIII U 7692/07, oraz ostatniej - decyzji z dnia 06.11.2008 r. (k. 32/tom I akt ZUS) zmieniającej decyzję z dnia 17.11.2005 r. poprzez ponowne skrócenie okresu za który obarczono obowiązkiem zapłaty składek (od maja 2000 r. do października 2000 r.), będącej przedmiotem kontroli w toku sprawy VIII U 22/11.

Stanowisko w sprawie organ rentowy zajmował czterokrotnie, przy czym - raz zwiększył pierwotnie określony zakres odpowiedzialności, a przy dwóch ostatnich okazjach - skracał okres za który „ubezpieczonymi” przypisano do zapłaty składki na ubezpieczenia społeczne. Nie zmienia to jednak faktu, iż rozstrzygnięcia te dotyczyły jednej i tej samej kwestii. Wydanie przez ZUS decyzji z dnia 06.11.2008 r. było działaniem bezprawnym, albowiem decyzja ta dotyczyła kwestii odpowiedzialności za zobowiązania spółki, prawomocnie rozstrzygniętej już przez sąd wyrokiem z dnia 28.12.2008 r. Z okresu, którego dotyczy ostatnia decyzja (od maja do października 2000 r.) uprzednio organ rentowy dobrowolnie zrezygnował, wydając decyzję zmieniającą z dnia 29.08.2006 r. Najpewniej, aby powetować stratę poniesioną wskutek negatywnego wyniku sądowej kontroli zasadności tej decyzji podjęto karkołomną z prawnego (a i logicznego) punktu widzenia próbę zmieniania decyzji z dnia 17.11.2005 r., która w obrocie prawnym została przecież zastąpiona decyzją z dnia 07.06.2006 r. Niemożliwym jest w racjonalny sposób bronienie tezy, że decyzja z dnia 17.11.2005 r. w dacie wydawania decyzji z dnia 06.11.2008 r. nadal jeszcze obowiązywała, gdyż oznaczałoby to, iż równoległe obowiązywało kilka rozstrzygnięć administracyjnych dotyczących tej samej sprawy. Ochroną przed takimi praktykami byłaby pełna implementacja w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych k.p.a., co niestety (a z korzyścią dla organów rentowych) - nie miało jeszcze miejsca. W takim razie kolejno wydawane decyzje pokrywające się treściowo z poprzednio wydanymi byłyby nieważne, przez wzgląd na treść art. 156 § 1 pkt. 3 k.p.a. Opisana sytuacja w negatywnym świetle stawia działanie organu rentowego, który zajmował w sprawie chwiejne stanowisko, często je zmieniając, a w swoich działaniach w niewielkim stopniu kierował się normami prawa powszechnie obowiązującego. Działanie takie nie było zapewne zamierzone, lecz spowodowane permanentnym nieporządkiem w aktach sprawy ZUS oraz chaotycznością podejmowanych kroków (dobrą ilustracją takiej oceny są

dwa przykłady - organ i jego pełnomocnik „nie był na użytek sprawy wytłumaczyć” logicznie różnic kwot wynikających z wydanej decyzji oraz informacjami przekazanymi do organu egzekucyjnego w postaci urzędu skarbowego, nadto - z dokumentacji udzielonej ubezpieczonemu przez organ egzekucyjny wynikało, że prowadzona była egzekucja składek za okres, którego dotyczył prawomocny już wyrok z 28.12.2008 r.).

W sprawie zachodzi przewidziany w art. 379 pkt. 3 k.p.c. stan powagi rzeczy osądzonej, implikujący konieczność uchylenia wyroku i zniesienia postępowania. Sąd I instancji powielił bowiem błędne rozumowanie organu rentowego, wedle którego możliwe jest merytoryczne procedowanie w sprawie, która została już wcześniej prawomocnie osądzona.

Nadto, na mocy postanowienia z dnia 06.12.2011 r. Sąd Okręgowy połączył - z uwagi na tożsamość stron i przedmiotu sporu - sprawę VIII U 22/11 oraz VIII U 1596/11 celem łącznego prowadzenia. Zasadność takiego zabiegu budzi obiekcje strony, albowiem dyskusyjna i kontrowersyjna jest „tożsamość przedmiotu sporu” w sytuacji, w której jedna sprawa dotyczyła przeniesienia na ubezpieczonego odpowiedzialności za zobowiązania spółki z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, kolejna zaś ustalenia przebiegu ubezpieczenia strony odwołującej. Po połączeniu obu w/w postępowań zarządzono odbycie rozprawy, na którą wszelako nie stawił się nie wezwany ubezpieczony. W ten sposób nie mógł skutecznie bronić swoich interesów, zwłaszcza w zakresie sporu wszczętego wskutek decyzji z dnia 28.02.2011 r., w który nie był przesłuchiwany nawet w tzw. trybie informacyjnym. Apelujący twierdził, że ziściła się przesłanka z art. 379 pkt. 5 k.p.c., także skutkująca nieważnością postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wyjaśnić, że sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji jest związany zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa procesowego; bierze pod uwagę z urzędu jedynie naruszenia prawa procesowego prowadzące do nieważności postępowania (art. 378 § 1 k.p.c.). Związanie to oznacza, że sąd drugiej instancji nie bada i nie rozważa wszystkich możliwych naruszeń prawa procesowego popełnionych przez sąd pierwszej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18.06.2010 r., V CSK 448/09, LEX nr 677914).

Zatem, poza kontrolą sądu apelacyjnego pozostają ewentualne (nawet dostrzeżone) uchybienia procesowe w postępowaniu pierwszo-instancyjnym, które jednak nie powodują nieważności postępowania, o ile nie zostały podniesione przez stronę apelującą.

Apelacja w niniejszej sprawie nie zawiera zarzutów naruszenia prawa materialnego a jedynie ogranicza się do zarzutów naruszenia zasad postępowania, które – zdaniem skarżącego – prowadzą do nieważności postępowania, przy czym nieważność ta ma się odnosić do postępowań związanych z rozpoznaniem odwołań od decyzji organu rentowego z dnia 06.11.2008 r. oraz z dnia 28.02.2011 r.

Odnosząc się do pierwszego z postawionych zarzutów apelacji, tj. naruszenia art. 379 pkt 3 k.p.c. Sąd Apelacyjny stwierdza, że zarzut ten jest chybiony, gdyż sprawa stanowiąca przedmiot rozstrzygnięcia ujęta zaskarżonym wyrokiem nie jest tożsama ze sprawą prawomocnie osądzoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 28.12.2007 r. (sygn. akt VIII U 7692/07).

Wyrokiem z dnia 28.12.2007 r. rozstrzygnięto sprawę z odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z dnia 29.08.2006 r., którą to decyzją zmieniono decyzję z dnia 07.06.2006 r. w ten sposób, że stwierdzono odpowiedzialność ubezpieczonego (jako prezesa zarządu) za zaległości składkowe zainteresowanej spółki za okres od listopada 2005 r. do kwietnia 2006 r. Sąd Okręgowy w powyższej sprawie zmieniając decyzję z dnia 29.08.2006 r. stwierdził, że ubezpieczony nie jest zobowiązany do zapłaty składek, ale z uzasadnienia tego wyroku jednoznacznie wynika, że orzeczenie to odnosi się do decyzji z dnia 29.08.2006 r. i dotyczy jedynie okresu od listopada 2005 r. do kwietnia 2006 r.

Zaskarżony w niniejszym postępowaniu wyrok Sądu Okręgowego dotyczy zaś decyzji z dnia 06.11.2008 r., którą zmieniono decyzję organu rentowego z dnia 17.11.2005 r. stwierdzając odpowiedzialność ubezpieczonego za zaległości z tytułu składek zainteresowanej spółki za okres od maja 2000 r. do października 2000 r.

Należy zatem stwierdzić, że zarówno decyzje pozwanego z dnia 29.08.2006 r. i z dnia 06.11.2008 r., jak i wyroki Sądu Okręgowego z dnia 28.12.2007 r. i z dnia 15.02.2012 r. nie dotyczą tych samych roszczeń, jak również sprawa objęta zaskarżonym wyrokiem nie została już prawomocnie osądzona.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania ze względu na drugą podniesioną przez apelującego okoliczność, tj. niewezwanie ubezpieczonego na rozprawę w dniu 15.02.2012 r. Należy też zaznaczyć, że w uzasadnieniu apelacji zarzut ten został rozwinięty przez stwierdzenie, że ubezpieczony nie mógł skutecznie bronić swoich interesów, gdyż w sprawie odwołania od decyzji z dnia 28.02.2011 r. nie został przesłuchany nawet w tzw. trybie informacyjnym.

Sąd Apelacyjny wyjaśnia, że dowód z przesłuchania stron jest dowodem fakultatywnym, subsydiarnym i symetrycznym. Według art. 299 k.p.c. sąd przeprowadza dowód z przesłuchania stron wtedy, gdy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Jak wynika z treści tego przepisu, sąd nie przesłuchuje stron co do wszystkich faktów będących przedmiotem postępowania dowodowego, lecz tylko co do faktów spornych, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i to jedynie wówczas, gdy albo przeprowadzone dowody nie pozwoliły wyjaśnić istoty sprawy albo gdy nie ma dowodów, które pozwoliłyby wyjaśnić tę istotę (por. wyrok Sądu Najwyższego z 05.06.2009 r., I PK 19/09, LEX nr 519171). Według więc regulacji zawartej w tym przepisie dowód z przesłuchania stron ma charakter posiłkowy, pomocniczy (subsidiarny), a jego przeprowadzenie nie może służyć sprawdzeniu wyników dotychczasowego postępowania dowodowego ani przesądzać wyników tego postępowania. Jest to dowód fakultatywny. Kompetencje sądu wynikające z art. 299 in fine k.p.c. nie mają charakteru bezwzględnie obowiązującego, a aktualizują się one jedynie wówczas, gdy sąd uzna, że dotychczasowe rezultaty przeprowadzonego postępowania dowodowego nie prowadzą do wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Gdy przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nadają temu dowodowi inny, obligatoryjny charakter, wyraźnie o tym stanowią; tak jest na przykład w postępowaniu odrębnym w sprawach małżeńskich (art. 432 k.p.c.). Dowód z przesłuchania stron nie ma charakteru obligatoryjnego w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, choć nie ulega wątpliwości, że będzie on konieczny zawsze wtedy, gdy nie ma możliwości przeprowadzenia innych dowodów lub gdy innych dowodów nie ma (por. wyrok Sądu Najwyższego z 08.12.2000 r., I CKN 1129/99, LEX nr 51635). W sprawie, w której przedmiotem jest ustalenie zawarcia umowy o pracę oraz ustalenie treści tej umowy, zwłaszcza gdy umowa nie została zawarta na piśmie, dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron może być celowe i potrzebne, zwłaszcza z uwagi na konieczność ustalenia treści złożonych przez strony oświadczeń woli, które doprowadziły do zawarcia umowy (art. 65 § 1 k.c.) oraz zgodnego zamiaru stron i celu umowy (art. 65 § 2 k.c.) (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23.06.1998 r., I PKN 197/98, OSNAPiUS 1999 nr 13, poz. 427).

W niniejszej sprawie okoliczności związane z pozostawianiem ubezpieczonego w stosunku pracy z zainteresowaną spółką (zwłaszcza okres tego zatrudnienia) zostały ustalone przez Sąd Okręgowy w oparciu o zeznania świadków i dowody z dokumentów, a co za tym idzie dopuszczenie dowodu z przesłuchania ubezpieczonego nie było konieczne.

Odmowa dopuszczenia dowodu nie pozbawia strony możliwości obrony jej praw (wyrok Sądu Najwyższego z 19.11.1997 r., I PKN 377/97, OSNP 1998/17/509), a nieważność postępowania przewidziana w art. 379 pkt 5 k.p.c. zachodzi tylko wówczas, gdy strona nie miała możliwości obrony swych praw wskutek pozbawienia jej tej możliwości, a nie wówczas, gdy podjęta przez stronę obrona nie odniosła zamierzonego przez nią skutku z powodu pominięcia przez sąd zgłoszonych w tej obronie środków dowodowych (wyrok Sądu Najwyższego z 23.02.1971 r., I PR 369/69, LEX nr 6881 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 03.09.2008 r., I UK 91/08, LEX nr 785520). Inaczej mówiąc, o pozbawieniu strony prawa do obrony nie może świadczyć odmowa dopuszczenia wnioskowanych przez nią dowodów. Sąd obowiązany jest do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Temu celowi podporządkowane jest postępowanie dowodowe. Sąd może zatem odmówić dopuszczenia dowodu wskazanego przez stronę, jeżeli uzna,

iż wszystkie okoliczności sporne między stronami zostały wyjaśnione w sposób dostateczny (art. 217 § 2 k.p.c.). Szerzej patrz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 08.04.1999 r., II CKN 525/98 (LEX nr 1213499).

Sąd Apelacyjny wyjaśnia ponadto, że zarządzeniem z dnia 06.12.2011 r. sprawa z odwołania od decyzji organu rentowego z dnia 28.02.2011 r. (sygn. akt VIII U 1596/11) została połączona ze sprawą odwołania od decyzji z dnia 06.11.2008 r. (sygn. akt VIII U 22/11).

O wyznaczonej na dzień 15.02.2012 r. rozprawie - celem rozpoznania i rozstrzygnięcia w połączonych sprawach - został w dniu 14.12.2012 r. zawiadomiony pełnomocnik ubezpieczonego, któremu doręczono jednocześnie odpisy:

- odpowiedzi organu rentowego na odwołanie od decyzji z dnia 28.02.2011 r. oraz

- zarządzenia z dnia 06.12.2011 r. w sprawie połączenia w/w spraw.

(k. 150)

Pełnomocnik ubezpieczonego nie stawiał się na rozprawie w dniu 15.02.2012 r. nie informując Sądu o przyczynie tej nieobecności, jak również nie wystąpił z wnioskiem o odroczenie rozprawy. Tego też dnia – po zamknięciu rozprawy - Sąd Okręgowy ogłosił zaskarżony wyrok.

Podkreślić ponadto należy, że apelujący nie wystąpił z wnioskiem o uzupełnienie materiału dowodowego poprzez dopuszczenie dowodu z przesłuchania ubezpieczonego w postępowaniu apelacyjnym.

Reasumując, podniesione w apelacji zarzuty nie uzasadniały stwierdzenia, że w sprawie wystąpiła nieważność postępowania, a tym samym brak było podstaw do uwzględnienia wniosków apelacji.

Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne i przyjmuje je za własne, co oznacza, że nie zachodzi potrzeba ich ponownego przytaczania (por. Sąd Najwyższy w wyroku z 20.01.2010 r. II PK 178/09, LEX nr 577829).

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił.